

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Un om s-a pregătit să dea o masă de seară, după ce s-a terminat ziua, în care fiecare s-a ostenit cât a dorit. Pentru aceasta, a trimis pe slujitorul său să cheme pe cei invitați. Dar ca și cum ar fi fost înțeleși, toți s-au scuzat, aducând ca pretexte niște motive obișnuite, unii că trebuie să își lucreze pământul, alții că trebuie să aibă grijă de animale sau de afacerile lor, în timp ce cei care sunt căsătoriți trebuie să aibă grijă de familiile lor. Cel care a pregătit ospățul, nu a renunțat și a chemat pe cei care nu se așteptau să primească o astfel de invitație. Cel care cheamă la mântuire, la cina stăpânului, nu este nimeni altul decât Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care nu se numește pe Sine Fiul, ci slujitor, pentru a arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu, Mesia prezis de profeți și în același timp slujitor al mântuirii oamenilor. „După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Matei 20, 28). Omul oarecare care a făcut cină mare este Însuși Dumnezeu, Care nu se numește pe Sine, pentru că El este Cel cu multe nume, dar și Cel fără nume, cum spune Sfântul Grigorie Palama. „Pilda celor poftiți la cină” pune sub semnul întrebării încrederea, nejustificată, a celor care cred că vor fi prezenți la Cina din Împărăția lui Dumnezeu. Deși toți avem locul asigurat, pentru că prin jertfa Mântuitorului toți am fost aduși ca jertfă și îndumnezeiți, adică ni s-au deschis porțile Raiului tuturor, însă cei care nu și-au dorit cu adevărat au pierdut această posibilitate de a cina în Împărăția lui Dumnezeu. Deci și noi pentru a intra în Rai, trebuie să

dorim și să lucrăm pentru a ne însuși această posibilitate, pe care o avem deja în Hristos, pentru că El S-a dat pe Sine pentru noi, ca noi să putem să fim părtași la cina Sa. Cei chemați suntem noi, și cei dinaintea noastră sau cei de după noi, adică toți oamenii, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a fost pregătită pentru toți, încă de la întemeierea lumii. Dar cum răspundem? Să nu fim ca acei care au fost invitați, dar au disprețuit chemarea și au avut alte preocupări, considerate de ei ca importante sau urgente. Cât de ușor putem fi amăgiți astăzi când ni se pun înaintea atâtea accesorii consumiste care însoțesc acest Praznic, uitând principalul descoperirea tainei tainelor - Nașterea lui Hristos. Să nu lăsăm ca preocupările excesive pentru afacerile personale și responsabilitățile familiale, să devină o cauză care ne poate despărți de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele să devină un mijloc de a-i mulțumi și binecuvânta pe Dumnezeu care ne-a învrednicit cu atâtea daruri. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca și noi să aducem roade, ascultând și păzind Cuvântul lui Dumnezeu spre primirea darului, Cel care ne oferă Împărăția Sa - Hristos.

FERICIREA ÎN CEIALȚI

Calitatea vieții noastre și a relațiilor interumane este o realitate aproape complet uitată, ea sfârșind prin a se degrada vizibil sub ochii noștri atenți la a descoperi răul, imperfecțiunea și defectele celui de lângă noi. Dincolo de faptul că trăim un grav deficit de iubire și îngăduință, care ne răpește bucuria de a mai fi oameni, sfârșim de cele mai multe ori prin a scoate din noi tot ce este mai impur și primejdios. Arta bunei vieții presupune în primul rând autolimitarea și exercițiul modestiei, dar mai ales inteligența de a ști să scoți din cel de lângă tine doar ce are el cel mai bun. De aceea, a-i respecta semenului nostru propria libertate, a ști că libertatea noastră se încheie unde începe libertatea lui, a avea răbdarea să îl ascultăm și a avea puterea să îl acceptăm așa cum este el, reprezintă garanțiile unei vieți împlinite. În lipsa acestor valori, vedem cum se degradează viața familiilor, a tinerilor, a elevilor în raport cu profesorii sau a copiilor în relație cu părinții și invers, pentru că prin felul nostru egoist și lipsit de bucurie, reușim să scoatem ce este viclean la suprafață. Prin acest fel egoist de a trăi, noi credem că ne putem găsi fericirea și împlinirea. La toate acestea se adaugă și disprețul față de cei care nu sunt ca noi sau care au alte opinii și păreri și care nu este doar o mare slăbiciune sufletească, ci în primul rând semnul că de cele mai multe ori trăim autosuficient, fără nici un sentiment de comuniune. Peste toate acestea, asistăm complici la bucuria cu care mass-media acționează asupra semenilor măcinați de slăbiciuni și ispite, fără să realizăm pericolul că în fața acestui spectacol plin de audiență ne degradăm propriul suflet, bucurându-ne atunci când răul biruiește un suflet. Sfârșind prin a deveni consumatori nefericirii semenilor și confirmând activ falsele generalizări care se fac, ne atrofiem nu doar iubirea față de semeni, ci și propria fericire și însăși viața. Pentru că, alături de sentimentul iubirii, fericirea face parte din însăși esența istoriei și a vieții. Primul și cel mai mare motiv al fericirii personale rămâne viața. De aceea, tot ce ne înconjoară oferă clipe fertile de fericire, de la un răsărit de lună și un apus de soare la un nevinovat cîrpit de pasăre, toate sunt provocări de a ne cânta propria fericire de ființe vii. Și aceasta nu este pentru o zi sau o clipă, ci pentru toată viața. Dar, cu toate acestea, fericirea rămâne un dar pe care îl primim și pentru aceasta trebuie mai întâi să vrem să îl căutăm și să îl oferim. De aceea singura cale de a ne găsi propria fericire este ca mai întâi să o căutăm și să o oferim pentru cei din jurul nostru, cunoscuți și necunoscuți, prin ce suntem noi buni și prin ceea ce am vrea să fie ei. Dar pentru toate acestea, trebuie să existe generozitate, o dorință sfântă de a face binele și căutarea bucuriei celor de lângă noi și mai puțin pe a noastră. Pentru că dincolo de toate acestea, ar fi bine să nu uităm că a nu mai ști să ne bucurăm și să fim fericiți cu adevărat, înseamnă să trăim fără să existăm. Amin.

Purtarea icoanei Nașterii Domnului

Mersul cu icoana este ritualul liturgic prin care se vestește în toate casele, tuturor creștinilor, apropierea praznicului Nașterii Domnului Iisus Hristos. Această tradiție misionar-liturgică se menține și astăzi, în aproape toate zonele țării și se constituie într-o temă ce ar trebui studiată aprofundat din punct de vedere istoric, liturgic, misionar. Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului”. Acest ritual este o ierurgie prin care se aduce vestea Nașterii Domnului și se binecuvântează viața creștinului, acolo, în spațiul ambiental intim: casa unde omul viețuiește. Ca orice slujbă a Bisericii, și această ierurgie are rădăcini biblice. Purtând icoana în case, preotul se aseamănă îngerilor (*Luca 2, 13-14*) și păstorilor (*Luca 2, 15-18, 20*), care au adus întregii lumi vestea despre nașterea lui Mesia, în Betleemul Iudeii, precum a fost scris (*Isaia 7, 14; Miheia 5, 1*). Prin imagine sacră, icoana Nașterii Domnului „consemnează” fidel și definitiv, într-o sintetiză teologică de mare forță, momentul major, unic și sfințitor din iconomia mântuirii: Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Altfel spus, înomenirea Fiului lui Dumnezeu (*Ioan 1, 14; Coloseni 2, 9; Evrei 1, 1-3*) arată menirea înaltă pe care o are „casa cea de lut a sufletului” - trupul fiecărui creștin, chemat să devină, prin Hristos, cer al Lui! Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică, totodată, intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului” creștinului, pentru a-Și face acolo locaș. Astfel preotul, cel mai de seamă dintre toți colindătorii care merg la casele creștinilor în zilele premergătoare Crăciunului, mărturisește și arată, prin icoana pe care o poartă, adevărul nașterii lui Hristos. Icoana, prezență reală a Pruncului Iisus, îl aduce pe Acesta în maximă apropiere față de cei care îl primesc. Preotul, ca purtător al harului preoției și ca „iconofor” - căci poartă, ca un iconostas viu, icoana Nașterii Domnului-, face simțită în casele creștinilor prezența în și prin har a lui Fiului lui Dumnezeu Întrupat, pe Care îl simte și „Îl vede numai omul care crede!”. Prin prezența preotului și a icoanei se binecuvântează casele, se înseninează sufletele, se alungă supărările, se alină bolile și toți creștinii își pregătesc inimile pentru colinde și pentru marele praznic care se apropie. „Mersul cu icoana” este o lucrare de apostolat, pe care preotul o împlinește, cu multă jertfelnicie, și astăzi, într-o lume care, deși se îndepărtează de Dumnezeu, are tot mai multă nevoie de El. Deplasarea preotului la casele credincioșilor face parte din strategia pastoral-misionară a Bisericii Ortodoxe și are o semnificație aparte. Preotul intră în casele credincioșilor, la invitația acestora din urmă, și cu prilejul unor evenimente sau situații concrete ale vieții creștine: citirea rugăciunilor la femeia lehză (în prima și a opta zi după nașterea unui copil), pentru spovedania și împărtășirea cu Sfintele Taine a celor bolnavi, la trecerea la cele veșnice a vreunui credincios. Însă, de câteva ori pe an, vine în casele credincioșilor, nu pentru a răspunde unor nevoi imediate legate de viața duhovnicească a acestora, ci mai degrabă pentru a împărtăși (și aceasta întotdeauna în legătură cu marile praznice) din bucuriile credinței, a se întări și a se încuraja reciproc, cler și popor. În acest sens, cu ocazia mersului cu icoana, preotul nu doar vestește bucuria Întrupării și invită pe credincioși la celebrarea liturgică, ci se descoperă ca părinte duhovnicesc. Preotul invită la prăznuirea sărbătorii.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 20 decembrie	14:00	Spovedanie 17:00 Taina Sf. Maslu
Sâmbătă 21 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 22 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Ajunul Nașterii Domnului

Sfânta Cuvioasă Aglaia din Roma - 19 decembrie

Aglaia, o aristocrată bogată din Roma, era fiica proconsulului Acachius și a trăit la sfârșitul secolului al III-lea, pe când împărat era Dioclețean (284-305). Tânără și necăsătorită fiind, viețuia în păcate cu sclavul Bonifatie, administratorul proprietăților ei. Bonifatie era bețiv, dar era și milostiv, iubitor de străini și îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiți, plecând urechea la suferințele și rugămintile oamenilor. La fel și Aglaia era milostivă și avea evlavie către Sfinții Mucenici. Și, fiindcă adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul nu i-a lăsat mai mult să se întineze cu greșelile, ci a rânduit o spălare de întinările lor. Într-una din zile, stăpâna i-a zis lui Bonifatie: „Mergi în Răsărit, unde creștinii sunt chinuiți, și adu-mi moaște de Mucenici, ca să le avem spre ajutor și mântuire sufletească”. Iar Bonifatie i-a răspuns: „Dacă-ți voi aduce moaștele mele, ai să le primești?”. Iar ea a râs, zicându-i: „Bețivule! Nu glumi cu acestea!”. Și, dându-i unele sfaturi, s-a rugat pentru el, i-a dat bani și l-a trimis. Și a plecat Bonifatie, însoțit de 12 slujitori, cu aur mult, în Tarsul Ciliciei, unde creștinii erau chinuiți. Și, găsind acolo pe sfinți pătîmind și suferind pentru Hristos, le-a sărutat lanțurile și rănile. Dar apoi, aprinzându-se el însuși de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea dregătorului și a mărturisit că este creștin. Deci, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos și l-au tăiat fără milă, l-au împuns cu trestii ascuțite pe sub unghii, i-au turnat plumb topit pe gură și l-au băgat cu capul în jos într-un vas plin de smoală ce fierbea. Dar, din toate a ieșit nevătămat. Atunci, dregătorul a poruncit să i se taie capul și l-au scos spreucidere. Iar Sfântul, după ce s-a rugat, și-a plecat capul și i l-au tăiat. Era ziua de 19 decembrie a anului 307. Iar slugile, care veniseră cu el de la Roma, nu știau de cele întâmplate, că pe ascuns se depărtase de ei. Când au auzit de la ostași cu de-amănuntul chinurile lui și că s-a săvârșit pătîmind, s-au dus să-i caute moaștele. Le-au găsit și au căzut înaintea lor; au plâns, le-au sărutat și-i cereau iertare. Au cumpărat de la păgâni trupul Sfântului Bonifatie cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au dus la Roma. Iar Aglaia, stăpâna lui, aflând totul prin descoperire îngerească, a ieșit într-o întâmpinare a lui, ca să-l primească și să-l cinstească precum se cuvenea. L-a îngropat la 50 de stadii de Roma, iar mai târziu a zidit o biserică în numele lui, în mijlocul Romei, și l-a mutat în ea. Și acolo, la sfintele lui moaște, se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu bunăcuviință creștinească încă mulți ani, în pace și-a dat sufletul ei lui Dumnezeu, fiind pomenită în aceeași zi cu Sfântul Bonifatie, în 19 decembrie. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

